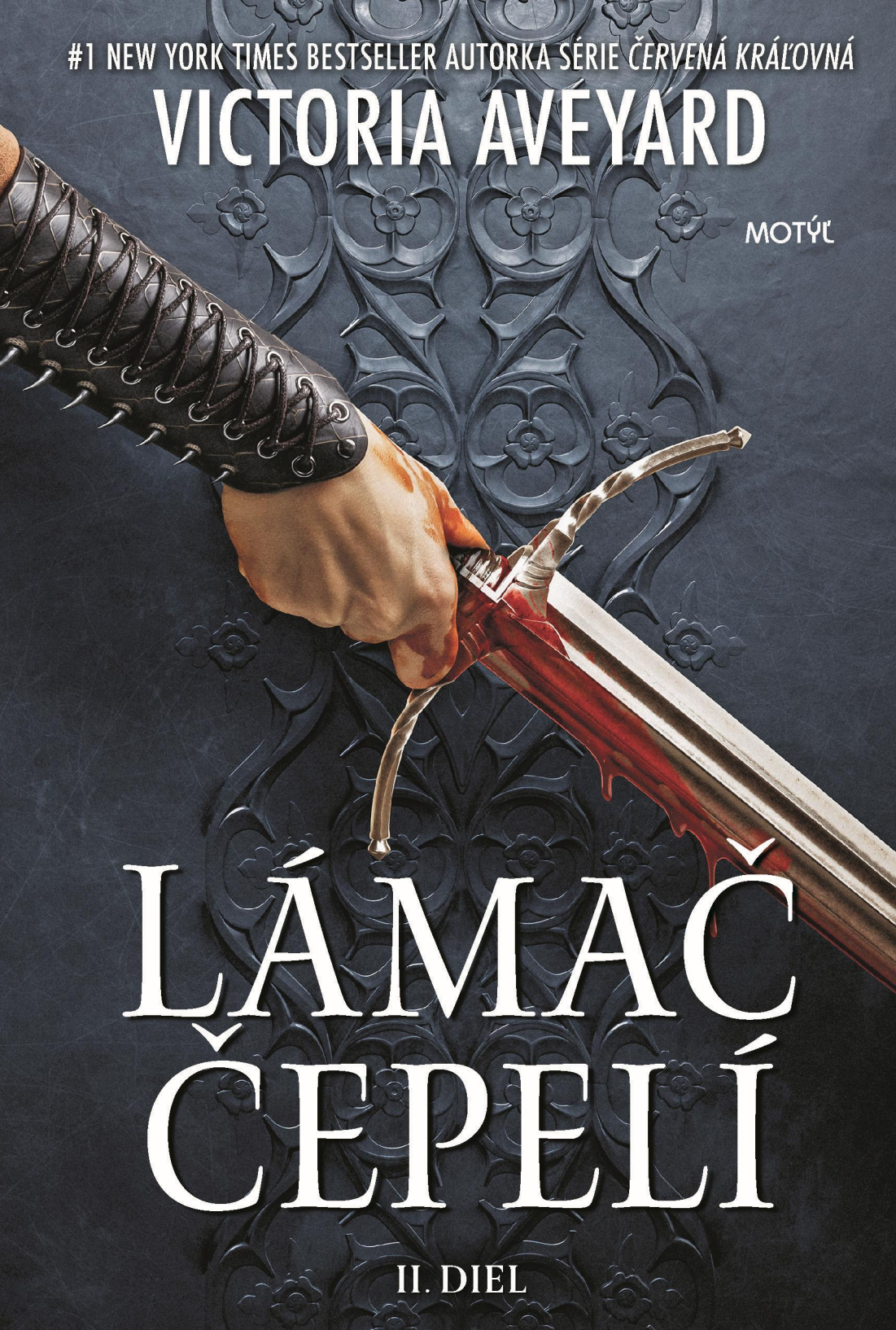

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER AUTORKA SÉRIE ČERVENÁ KRÁLOVNÁ

VICTORIA AVEYARD

MOTÝL

LÁMAČ
ČEPELÍ

II. DIEĽ

LÁMAČ ČEPELÍ

VICTORIA AVEYARD

LÁMAČ
ČEPELÍ

II. DIEL

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

LÁMAČ ČEPELÍ

Original title: REALM BREAKER

Copyright © Victoria Aveyard 2022

Agreement with Victoria Aveyard c/o New Leaf Literary and Media, Inc.,
in conjunction with her co-agent Kristin Olson Literary Agency

Translation © Romana Korenková 2022

All rights reserved.

Cover Art © Sasha Vinogradova

Design © Motýl design 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

Zodpovedná redaktorka: Kristína Piatková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2022

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-309-5

**OD VICTORIE AVEYARD VYŠLO
VO VYDAVATELSTVE MOTÝL'**

Ničitel' říše

Červená královna

Sklenený meč

Králova klietka

Vojna rodov

Pre tých, ktorí sa nikdy nezlomia.

1

SMRŤ JE JEDINÁ VOĽBA

Corayne

Hlas, ktorý sa ozýval akoby z dlhej chodby, bol vzdialený a slabnúci, ťažko rozoznatelný. Rezoval však v celom jej tele, bol ako pocit. Cítila ho v chrbtici, rebrách, v každej jednej kosti. Jej vlastné srdce búšilo v súlade s tým hrozivým hlasom. Nevyslovil žiadne slová, ale Corayne aj tak chápala ten hnev.

Jeho hnev.

Corayne matne premýšľala, či je už mŕtva, alebo je to len ďalší sen.

Rev Vyčkávajúceho ju volal cez tmu, lepil sa na ňu, aj keď ju niečie teplé ruky ťahali späť na svetlo.

Corayne sa posadila, zažmurkala, lapala po dychu, svet sa okolo nej točil. Zistila, že sedí vo vode siahajúcej jej až po hrud'. Voda sa vlnila, špinavé zrkadlo odrážalo mesto v oáze.

Oáza Nezri bola kedysi krásna, plná zelených paliem a chladného tieňa. Ťahali sa za ňou piesočné duny sťa zlatý pás na obzore. Kráľovstvo Ibal, s červenými útesmi Marjeje na juhu a s vlnami Aljeru a Dlhým morom na severe, sa rozprestieralo na všetky smery. Nezri bolo pútnické mesto, postavené okolo posvätných vôd a chrámu

Lasreen, jeho budovy boli lemované bielymi a zelenými dlaždicami a ulice boli dostatočne široké pre púštne karavány.

Teraz boli tieto široké ulice obhádzané mŕtvolami, stočenými hadími telami a mŕtvymi vojakmi. Corayne sa bránila vlne odporu, ktorý v nej stúpala, ale pokračovala v skúmaní okolia, očami prechádzala po troskách. Hľadala Vreteno, zlatú niť chrliacu prúd vody a príšer.

Nič tam však nebolo. Ani len jeho ozvena.

Žiadna spomienka na to, čo existovalo pred chvíľou. Po krakenovom vyčítaní ostali iba rozbité stĺpy a cesta. A, ako si Corayne o chvíľu všimla, aj krvavý kus chápadla, úhľadne odseknutého od tela monštra, ktoré sa stiahlo späť do svojej ríše. Ležalo medzi mlákami ako spadnutý starý strom.

Ťažko preglgla a takmer ju naplo na vracanie. Voda páchla hnilobou a smrťou a Vreteno zmizlo, až na slabnúcu ozvenu pripomínajúcu zvonenie v ušiach. Vo vzduchu bolo cítiť krv. Krv gallandských vojakov, krv morských hadov z inej ríše. A, samozrejme, aj jej vlastnú. Corayne cítila toľko krvi, že by sa v nej mohla utopiť.

Ja som predsa pirátkina dcéra, pomyslela si s búšiacim srdcom. Jej matka, krásna Melizan-Amarat s bronzovou pokožkou, sa v jej mysli uškrnula.

My sa neutopíme.

„Corayne,“ povedal šokujúco jemný hlas.

Zdvihla hlavu a zistila, že nad ňou stojí Andry. Aj na ňom bola krv, zašpinila mu tuniku a známou modrú hviezdu na nej.

Corayne zachvátila panika, keď mu prezerala tvár, končatiny, hľadajúc nejakú hroznú ranu. Spomenula si, ako Andry tvrdo bojoval. Ako rytier či ktorýkoľvek z vojakov, ktorých zabil. Po chvíli zistila, že tá krv nepatrí jemu. Povzdychla si a pocítila, ako z jej pliec opadá napätie.

„Corayne,“ povedal Andry znova a chytil ju za ruky.

Bez rozmýšľania zovrela jeho prsty vo svojich a prinútila sa postaviť na trasúce sa nohy. V očiach sa mu zablysl obavy.

„Som v poriadku,“ povedala Corayne, no cítila presný opak.

Aj keď našla rovnováhu, zatočila sa jej hlava, pamäť jej zaplavilo posledných pár okamihov. Vreteno, hady, kraken. Valtikino kúzlo, Domov hnev. *Moja vlastná krv na ostrí meča*. Zhlboka si vydýchla a snažila sa sústrediť.

Andry mal ruku položenú na jej ramene, pripravený ju zachytiť, ak by padala.

No Corayne sa pozviechala.

Narovnala chrbát. Pohľad jej padol na Vretennú čepeľ ponorenú v skazenej vode, lesknúcu sa od tieňa a slnečného svetla. Prúd vody sa pohyboval po meči tak, až sa zdalo, že samotná oceľ tancuje. Po dĺžke meča sa tiahol starodávny jazyk dávno stratenej ríše vyrytý do kovu. Corayne nedokázala prečítať písmená ani vysloviť tie slová. Ako vždy, ich význam ležal mimo jej dosahu.

Potom ponorila ruku do vody a zovrela rukoväť Vretennej čepele. Vytiahla meč, studený a kvapkajúci. Srdce sa jej zachvelo. Na meči už nebola krv. No stále ju tam videla. Aj krakena, hady. A mŕtvych galandských vojakov, zabitých jej vlastnou rukou. Životy smrteľníkov sa skončili, rozpoltené ako Vreteno.

Snažila sa nemyslieť na mužov, ktorých zabila. Ich tváre sa jej aj tak objavili v mysli a prenasledovali ju.

„Kofko?“ spýtala sa tichým hlasom. Corayne nečakala, že Andry pochopí nalomené úvahy jej mysle.

Lenže jeho tvárou prešla bolesť. Bolesť, ktorú dobre poznala. Pozrel sa za ňu, potom na telá v zelenej a zlatej rovnošate. Zavrel oči, sklonil hlavu, skrýjúc si tvár pred púštnym slnkom.

„Neviem,“ odvetil. „Nebudem to počítať.“

Nikdy predtým som nevidela také zlomené srdce, pomyslela si Corayne, sledujúc Andryho Trellanda. Nebol ranený, ale vedela, že vo vnútri krváca. Kedysi bol panošom z Gallandu, ktorý sníval o tom, že sa stane rytierom. *A teraz je vrahom, vrahom svojich vlastných snov*.

Coraynean-Amarat tentoraz opustili slová a odvrátila sa, aby si dopriala chvíľu osamote.

Oči jej blúdili po okolí, vnímali deštrukciu rozprestierajúcu sa v strede mesta. Oáza bola po bitke strašidelne tichá. Corayne

takmer očakávala, že zaznie nejaká ozvena, rev krakena alebo syčanie hada.

Počula starú čarodejnicu Valtik, videla, ako sa túla vápencovými ruinami, mrmlúc si pre seba a poskakujúc ako dieťa. Corayne sledovala, ako sa niekoľkokrát zohla a zbierala tesáky z hadích úst. Do dlhých sivých vlasov si už stihla zapliesť niekoľko zubov. Bola opäť svojím zvláštnym, mäťúcim ja, obyčajnou starou ženou, ktorá sa motá naokolo. Lenže Corayne ju poznala lepšie. Len pred chvíľou táto žena z Jydu a jej čary zahnali krakena a uvoľnili tak cestu Corayne s Vretennou čepeľou. V čarodejnici driemala hlboká sila, ale ak to Valtik vedela alebo si to dokonca pamätala, nedala to najavo.

Tak či onak, Corayne bola rada, že ju má.

Ibalské slnko naďalej stúpalo na oblohu, hrialo Corayne na chrbte. No zrazu pocítila chlad, keď na ňu padol dlhý tieň.

Pozrela sa hore, tvár jej ochabla.

Domacridhan, nesmrteľný princ z Iony, bol červený od obočia po prsty na nohách, pomaľovaný v potokoch krvi. Jeho kedysi pekná tunika a plášť boli zničené, roztrhané a zafarbené. Bledá pokožka vyzerala byť zhrdzavená, zlaté vlasy mu žiarili. Len jeho oči ostali čisté, biele a smaragdovo zelené, horiace ako slnko nad ním. Jeho veľký meč mu visel z päste a hrozilo, že mu vypadne z ruky.

Hlasno sa nadýchol.

„Si v poriadku, Corayne?“ spýtal sa Dom škripajúcim, priškrteným hlasom.

Corayne zaváhala. „A ty?“ V čeľusti sa mu napol sval.

„Musím sa očistiť,“ zamrmal a sklonil sa k vode. Okolo jeho kože poliatej krvou sa vytvorili červené šmuhy.

Bude to chcieť viac drhnutia, chcela mu povedať Corayne. Pre nás všetkých.

Všetkých.

Corayne sa strhla, prehnal sa ňou náhly šok paniky. Oči jej behali po meste, so stiahnutým hrdlom hľadala zvyšok Spoločníkov. *Charlie, Sigil, Sorasa.* Nepočula ich ani ich nevidela, a v útrobach jej víril strach. *Toľko stratených ľudí. Bohovia, nedovoľte, aby sme*

prišli aj o nich. Aj keď v duchu zvažovala vlastné hriechy, ich životy zavážili viac.

Skôr než stihla Corayne zvolať a zakričať ich mená naprieč oázou, niekde obďaleč zastonal muž.

Obrátila sa za zvukom, Andry a Dom ju obkľúčili ako strážne.

Corayne si vydýchla, keď uvidela gallandského vojaka.

Bol zranený, plazil sa vo vode, ktorá teraz neustále stekala do piesku. Zelený plášť ho ťažil a spomalil tak jeho postup, keď sa kĺzal dopredu, posúvajúc sa cez blato. Na perách mu bublala krv, zo slov bol iba klokot.

Lasreen si po neho už čoskoro príde, povedala si Corayne, mysliac na bohyňu smrti. *A nie je jediná.*

Z tieňa vyšla Sorasa Sarnová a vykročila do svetla s pôvabom tanečnice a pohľadom sokola. Nebola taká zakrvavená ako Dom, ale jej potetované ruky a bronzová dýka boli polepené šarlátovou tekutinou. Oči upierala na chrbát vojaka, nezaváhala, keď ho nasledovala.

„Stále žiješ, Sigil?“ ozvala sa, zvolajúc na lovkyniu odmienu. Jej tón bol nenútený, aj keď prenasledovala umierajúceho muža cez centrum mesta.

Z neďalekej strechy sa ozval srdečný smiech a šuchot nôh. Objavila sa Sigilina široká postava zápasiaca s gallandským vojacom v rozbitom brnení. Zdvihol nôž, ale Sigil ho s úškrnom chytila za zápästie.

„Železné kosti Nespočetných sa nedajú zlomiť,“ zasmiala sa a vykrútila mu ruku. Nôž spadol a Sigil si prehodila muža cez rameno, ťahajúc ho so sebou. Nariekal, bránil sa tomu, päšťami bil do jej koženého brnenia. „O tebe sa to nedá povedať.“

Výška nebola priepastná, len dve poschodia, ale voda bola plytká. Muž dopadol na zem a zlomil si krk.

Corayne sa ani nepohla. Dnes videla oveľa horšie veci. Pomaly vydýchla a upokojila sa.

Ako na zavolanie vyšiel na ulicu Charlie. Oči mu padli na telo, tvár mal bez emócií.

„Vchádzaš do rúk mocného Syreka, syn Gallandu, syn vojny,“ povedal padlý kňaz a sklonil sa nad telom.

Umyl si prsty zašpinené atramentom vo vode a dotkol sa nevidiacich očí vojaka.

Corayne si uvedomila, že mu Charlie poskytuje aspoň taký pohreb, aký za danej situácie dokáže.

Keď Charlie opäť vstal, jeho tvár bola prázdna a bledá, dlhé vlasy mal bez obvyklého vrkoča.

Je však nažive. Všetci sú nažive.

Všetci z nás.

Corayniným telom prebehla úlava, po ktorej rýchlo nasledovalo vyčerpanie. Trochu sa zachvela, kolená sa jej podlomili.

Andry sa rýchlo pohol a rukami ju chytil za ramená. „To je v poriadku,“ povedal jemne.

Jeho dotyk bol takmer elektrizujúci, horúci a zároveň studený. Odskočila a pokrútila hlavou.

„Nebudem za nimi smútiť,“ zamrmlala ostro. „Nebudem smútiť za mužmi, ktorí by nás boli zabili. Ani ty by si ich nemal oplakávať.“

Andryho tvár sa stiahla, zvrátil obočie. Corayne nikdy nevidela Andryho Trellanda nahnevaného, nie takto. Dokonca aj jeho tieň ju prebodával.

„To nemôžem urobiť, Corayne,“ vyprskol a odvrátil sa. Corayne sledovala jeho pohľad, po líkach jej prebehla vlna hanby.

Andry sa pozrel späť na Charlieho, ktorý sa teraz predieral cez mŕtvych a žehnal gallandským mŕtvolám. Potom sa jeho oči zamerali na vojaka, ktorý sa plazil cez bahno.

Amharanka ho stále prenasledovala.

„Preboha, preukáž milosť, Sorasa,“ vyštekol panoš. „Ukonči jeho trápenie.“

Vrahyňa neprestávala sledovať vojaka. Bola príliš dobre vycvičená na to, aby odtrhla oči od nepriateľa, dokonca aj zraneného. „Rob, čo chceš, Trelland. Nebudem ti v tom brániť.“

Andrymu poskočilo hrdlo, spod goliera tuniky mu vykúkala holá pokožka. Prstami sa dotkol meča po svojom boku.

„Nie,“ povedala Corayne a chytila ho za plece. Svaly pod jej prstami boli tvrdé, napnuté ako zvinuté lano. „Nepreukazuj tomuto mužovi milosť, ak to znamená stratiť ďalší kúsok seba.“

Andry neodpovedal, ale zvrátil obočie a tvár sa mu zachmúrila. Jemne odtisol Coraynine ruky zo svojich pliec a vytasil meč.

„Andry,“ začala a pohla sa, aby ho zastavila.

Potom sa naprieč vodou prehnala vlnka a niečo šplechlo, objavila sa šupinatá koža.

Corayne zamrzla, srdce jej búšilo.

Had bol sám, ale stále smrteľne nebezpečný.

Sorasa sa zastavila vo svojom kráčaní, krátko sa natiahla. Svojimi žiariacimi tigrími očami sledovala, ako had napol čelusť a zahryzol sa vojakovi do hlavy. Corayne si nemohla pomôcť, ale bola fascinovaná. Pootvorila pery, keď had ukončil vojakov život.

Bol to Dom, kto ich napokon oboch zabil, jeho veľký meč razom prerezal šupiny aj kožu.

Zamračil sa na Sorasu, ale ona len pokrčila plecami a mávla naňho červenou rukou.

Corayne sa otočila a pokrútila hlavou nad nimi oboma.

Andry bol už preč, jeho kroky utlmil mokrý piesok.

Kým Sorasa a Sigil hľadali v oáze preživších, ostatní čakali na okraji mesta, kde sa kamenná cesta pomaly menila na piesok. Corayne sedela na vetrom naviatej skale a ďakovala bohom za blažený tieň niekoľkých paliem. Bola vďačná aj za teplo. Vnímala ho ako očistu.

Ostatní boli ticho, jediný zvuk vydávali dva kone hrabúce kopytami po zemi. Andry sa držal pri kobylách, česal ich a staral sa o ne, ako najlepšie vedel s tým málom, čo mal. Corayne už vedela, že je to jeho spôsob, ako sa vyrovať so situáciou, stratiť sa v úlohe, ktorú dobre poznal. V úlohe z jeho starého života.

Mykla sebou, hľadiac na panoša a kobyly. Zostali len dva kone a len jeden z nich mal ešte sedlo.

„Vreteno tvrdo bojovalo,“ zamrmľal Dom, sledujúc jej pohľad.

„No sme nažive a Vreteno je zatvorené,“ odpovedala Corayne. Jej pery sa stiahli do pevného úsmevu. „Zvládneme to. *Môžeme to ukončiť.*“

Dom pomaly prikývol, ale jeho tvár zostala zachmúrená. „Bude potrebné zatvoriť viac portálov. Bojovať s väčším počtom nepriateľov a príšer.“

V očiach nesmrteľného bol strach. Odrážal sa mu v nich, akoby z nejakej vzdialenej a hroznej spomienky. Corayne uvažovala, či to bol jej vlastný otec, na ktorého Dom myslí, na jeho mŕtve telo pred chrámom. Alebo niečo iné, niečo hlboko zakorenené v stáročiach, z doby dávno minulej.

„Taristana neporazíme ľahko,“ zamrmlal Dom. „Ani Vyčkávajúceho.“ Telom Corayne prebehli zimomriavky, dokonca aj napriek púštnej horúčave, len pri samotnej spomienke na toho pekelného boha. „No budeme proti nim bojovať. Musíme. *Nie je iná možnosť.*“

Nesmrteľný rázne prikývol. „Nemáme na výber a ani ríša nemá.“

Keď sa k nim opäť pripojili Sigil a Sorasa, bolo už poludnie, slnko stálo vysoko na oblohe. Lovkyňa odmien si čistila sekeru, keď kráčali, a vrahyňa svoju dýku.

V oáze už neboli žiadni nepriatelia.

Spoločníci boli poslednými živými bytosťami.

Charlie nasledoval ženy, napoly zohnutý, a masíroval si kríže. *Je tu priveľa tiel na požehnanie*, pomyslela si Corayne a odvrátila pohľad. Odmietala na nich myslieť. Namiesto toho hľadela do tvrdého lesku púšte, na kilometre lesknúceho sa piesku. Potom sa pozrela na sever. Aljer, lesknúca sa stuha na mieste, kde sa veľký záliv otvára do Dlhého mora, je blízko. Je ako blesk v jej krvi.

Čo ďalej? premýšľala, cítiac vzrušenie aj strach.

Prezrela si svojich Spoločníkov hodnotiacim pohľadom. Dom sa opláchol, ako najlepšie vedel, a odhrnul si mokré vlasy z tváre. Vymenil zničenú košelu za to, čo našiel v opustených domoch a obchodoch. Vyzeral ako mozaika rôznych miest s ibalskou tunikou a vyšívanou vestou na starých nohaviciach. Ponechal si len čižmy a plášť z Iony, ošúchané od piesku. Hoci bol plášť napoly zničený, stále sa na

jeho okraji dali rozoznať vyšívané parohy. Bol to malý kúsok domova, ktorého sa odmietal vzdať.

Corayne si želala mať svoj vlastný ošúchaný modrý plášť, o ktorom však vedela, že je už dávno stratený. Kedysi voňal pomarančmi a olivovými hájmi a niečím hlbším. Bola to spomienka, ktorú už nevedela pomenovať.

„Nebezpečenstvo pominulo, Corayne,“ povedal Dom a pozoroval dedinu ako pes, ktorý začuchal stopu. Alebo len hľadal, či sa niekde niečo nepohne. Nenašiel však ani jedno.

Vskutku, vody Meery, ríše za Vretenom, odtiekli späť do piesku alebo zhoreli pod prudkým slnkom Ibalu. V tieni zostali len mláky, príliš plytké na to, aby sa v nich mohli schovávať hady. Šťastlivci už boli preč a kráčali popri krátkej riečke dolu kopcom k moru. Zvyšok padlých sa varil na uliciach, ich hladká koža bola popraskaná a vysušená.

Čo sa týka vojakov, Sorasa a Sigil už uložili všetkých nepriateľov na ich posledný odpočinok.

Corayne našpúlila pery na Doma. Hruď mala ešte stiahnutú. Srdce ju stále bolelo.

„Nie na dlho,“ odpovedala a v žalúdku cítila pravdu. „Toto sa ani zďaleka nekončí.“

Jej slová sa ozývali po periférii, nad všetkými visela ťažká opona.

„Zaujímalo by ma, čo sa stalo s dedinčanmi,“ zamyslel sa Andry, snažiac sa aspoň niečo povedať.

„Chceš môj úprimný názor?“ ozvala sa Sorasa a vykročila pomedzi palmy.

„Nie,“ odvrkol príliš rýchlo.

Hoci to bol mladý muž, Charlie zastonal ako stará babizňa, keď sa k nim pripojil. Spod kapucne mu vykúkala červená, spálená tvár. „No,“ povedal, hľadiac na masaker a zúrivé slnko nad nimi, „radšej by som tu už dlhšie nezostával.“

Sorasa sa s úškrnom oprela o palmu. Biele zuby sa jej leskli na bronzovej pokožke. Ukázala dýkou späť do oázy.

„No práve sme dokončili upratovanie,“ odvetila.

Sigil vedľa nej si založila svoje veľké ruky na hrudi, sekeru mala schovanú na chrbte. Súhlasne prikývla a odhrnula si z očí prameň havraních vlasov. Cez stromy prenikol záblesk slnečného svetla, rozlial sa na jej medenej pokožke, takže jej čierne oči žiarili.

„Mali by sme si chvíľu oddýchnuť,“ vyriekla Sigil. „Duchovia nepredstavujú žiadne nebezpečenstvo.“

Charlie sa uškrnul. „Železné kosti Nespočetných sa nedajú zlomiť, ale dokážu sa unaviť?“

„Nikdy,“ odsekla lovkyňa odmien a napla telo.

Corayne bojovala s nutkaním usmiať sa. Namiesto toho sa vzpriamila a sadla si do tieňa. Na jej prekvapenie sa všetky oči otočili k nej. Dokonca aj Valtik, rátajúca hadie tesáky, zdvihla oči od práce.

Spoločná ťarcha ich pohľadov dopadla ťažko na jej už aj tak unavené ramená. Corayne sa snažila myslieť na svoju matku, na jej hlas na palube. Neústupná, nebojácna.

„Mali by sme pokračovať v ceste,“ povedala.

Odpovedal im tichý Domov hlas. „Máš nejaký cieľ, Corayne?“

Aj keď bol nesmrteľný, jeden zo starodávnych Starších, zdal sa byť vyčerpaný.

Coraynina odvaha ochabla, hrala sa so zašpineným rukávom. „Ísť niekam, kde nie sú stopy po masakri,“ povedala napokon. „Erida a Taristan sa to *dozvedia*. Musíme pokračovať v ceste.“

Sorase unikol z pier smiech. „Od *koho* sa to dozvedia? Mŕtvi muži nenosia správy a za nami sú len mŕtvi.“

V Corayninej mysli sa mihol červený a biely záblesk, spomienka, fyzická prítomnosť. Prehltla a bránila sa snom, ktoré ju sužovali čoraz viac. Už neboli záhadou. Vedela, že je to práca Vyčkávajúceho. *Dokáže ma teraz vidieť? Sleduje nás? Nasleduje ma, kamkoľvek idem – a bude ma nasledovať aj Taristan?* Tie otázky ju premohli, ich cesty boli príliš hrôzostrašné na to, aby sa dali nasledovať.

„Aj tak.“ Corayne prinútila svoj hlas zmeniť sa na oceľ, čím nabrala trochu matkinej sily. „Rada by som využila náskok, aby sme sa dostali preč z tohto miesta.“

„Unikol len jeden.“ Valtikin hlas znel ako škrabanie nechta po ľade, jej oči boli žiarivé a neskutočne modré. Zastrčila tesáky do vrec-ka upevneného v páse. „Musíme pokračovať.“

Napriek neustálej a neznesiteľnej záhadnosti čarodejnice z Jydu sa Corayne musela usmiať.

„Aspoňže nie si úplne zbytočná,“ povedala vrúčne a naklonila hlavu k starej žene. „Ten kraken by teraz terorizoval Dlhé more, keby niet teba, Valtik.“

Všetci okrem Andryho súhlasne zamrmlali. Jeho oči sa túlili po čarodejnici, ale myslou bol ďaleko. Corayne vedela, že je stále s gal-landskými mŕtvolami. Priala si vytrhnúť smútok priamo z jeho hrude.

„Nechceš nám vysvetliť, čo si *urobila* tým morským príšerám z druhej ríše?“ spýtala sa Sorasa a nadvihla tmavé obočie. Jej dýka vkrázla do pošvy.

Valtik neodpovedala a veselo si upravovala vrkoče, prepletené te-sákmi a starou levanduľou.

„Myslím si, že ani krakeny nemajú rady jej básničky,“ odpovedala Sigil a zachichotala sa cez krivý úsmev.

Charlie sa v tieni uškrnul. „Mali by sme naverbovať aj barda. To by už celkom zavŕšilo túto bandu bláznov a odohrnalo zvyšok Taris-tanových príšer.“

Keby to bolo také jednoduché, chcela povedať Corayne, vediac, že to tak nie je. Aj tak sa jej však v hrudi, slabej, no stále živej, zatrepota-tala nádej.

„Možno sme banda bláznov,“ povedala napoly pre seba, „ale uzav-reli sme Vreteno.“

Ruky zaľala do pästí a postavila sa pevne na nohy. Jej strach vy-striedalo odhodlanie.

„A dokážeme to znova,“ povedala. „Ako povedala Valtik, musíme pokračovať. Ja hovorím: poďme. Zamierme na sever k Dlhému moru, popri pobrežiu, kým sa nedostaneme do dediny.“

Sorasa otvorila ústa, aby niečo povedala, ale Dom ju prerušil a postavil sa na miesto po boku Corayne. Jeho oči sa upierali na južný horizont a našli červenú líniu Marjejii, kedysi zaplavenú zlatú pláň.